

Sygn. akt VI Ka 250/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodnicząca:	<i>SSO Natalia Burandt</i>
Sędziowie:	<i>SSO Elżbieta Kosecka - Sobczak</i> <i>SSO Irena Śmietana</i>
Protokolant	<i>st.sekr.sądowy Joanna Prabucka - Ochniak</i>

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Barbary Marszyckiej

po rozpoznaniu dnia 14 czerwca 2016r., w E.

sprawy:

H. S. s. Z. i Z., ur. (...) w E. A.

oskarżonego o czyn z art.. 54 § 2 kks i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w(...)

z dnia 11 stycznia 2016 r., sygn. akt II K 619/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zwalnia oskarżonego H. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 250/16

UZASADNIENIE

H. S. został oskarżony o to, że w dniu 7 października 2014r w miejscowości L. W., powiat D., przechowywał łącznie co najmniej 1 581 600 sztuk papierosów marki (...), (...). (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), w tym 152 000 sztuk papierosów luzem, 151 kg krajanki tytoniowej oraz 1950 litrów spirytusu o zawartości 95% alkoholu etylowego bez polskich znaków skarbowych akcyzy o łącznej wartości celnej co najmniej 89 154 zł, przy czym w/w uszczuplił należności publiczno-prawne w postaci i tak: podatku VAT w kwocie łącznej co najmniej 310 622 zł, cła w kwocie łącznej co najmniej 51 353 zł i podatku akcyzowego w kwocie łącznej co najmniej 1 421 330 zł., przy czym ilość i rodzaj tych wyrobów tytoniowych i alkoholowych wskazywała na przeznaczenie handlowe, a wyroby te zostały

wprowadzone na polski obszar celny z naruszeniem przepisów celnych i podatkowych., tj. o czyn z art. 54 § 2 kks w zb z art. 65 § 1 kks w zb z art. 91 § 3 kks w zw z art. 7§ 1 kks w zw z art. 37 § 1 pkt 1 kks.

Sąd Rejonowy w (...) wyrokiem z dnia 11 stycznia 2016r. wydanym w sprawie o sygn.. akt II K 619/15:

I. uznał oskarżonego **H. S.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 54 § 2 kks w zb z art. 65 § 1 kks w zb z art. 91 § 3 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, w zw. z art. 37 § 1 pkt. 1 kks i za to na podstawie art. 65 § 1 kks w zw. z art. 7 § 2 kks w zw. z art. 38 § 1 pkt.3 kks wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) stawek dziennych grzywny po 70 (siedemdziesiąt) złotych,

II. na podstawie art. 69 § 1, 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk, art. 73 § 1 kk zw. z art. 20 § 2 kks wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat i oddał go pod dozór kuratora, .

III. na mocy art. 29 pkt. 1 kks, art.30 § 2 kks i art.31 § 5 i 6 kks orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: 26 970 paczek papierosów marki F. po 20 sztuk papierosów, 14 800 paczek papierosów marki M. po 20 sztuk papierosów, 8 550 paczek papierosów marki P. po 20 sztuk papierosów, 4 710 paczek papierosów marki H. po 20 sztuk papierosów (do badań pobrano i w toku badań zniszczono 2 paczki papierosów po 20 sztuk), 4 590 paczek papierosów marki W. po 20 sztuk papierosów (do badań pobrano i w toku badań zniszczono 10 paczek papierosów po 20 sztuk), 2 130 paczek papierosów marki L. po 20 sztuk papierosów (do badań pobrano i w toku badań zniszczono 2 paczki papierosów po 20 sztuk), 6 210 paczek papierosów marki N. po 20 sztuk papierosów, 430 paczek papierosów marki M. po 20 sztuk papierosów (do badań pobrano i w toku badań zniszczono 2 paczki papierosów po 20 sztuk), 410 paczek papierosów marki C. po 20 sztuk papierosów, 160 paczek papierosów marki N. po 20 sztuk papierosów, 220 paczek papierosów marki D. po 20 sztuk papierosów, 1900 paczek papierosów marki M. po 20 sztuk papierosów, 40 opakowań po 200 sztuk każde opakowanie papierosów marki V. (do badań pobrano i w toku badań zniszczono 200 sztuk papierosów), 152 000 papierosów luzem bez żadnych oznaczeń (do badań pobrano i w ich toku zniszczono 10 sztuk papierosów), 151 kilogramów tytoniu (do badań pobrano i wysłano 1 kilogram tytoniu), 1 950 litrów alkoholu etylowego o zawartości 95 % alkoholu etylowego (do badań pobrano i w ich toku zniszczono śladowe ilości alkoholu), 13 350 paczek papierosów marki M. (...) po 20 sztuk papierosów, 440 paczek papierosów marki M. po 20 sztuk papierosów (do badań pobrano i w ich toku zniszczono 2 paczki papierosów po 20 sztuk), 190 paczek papierosów marki G. (...) po 20 sztuk, 9 840 paczek papierosów marki W. po 20 sztuk papierosów (do badań pobrano i w ich toku zniszczono 10 paczek papierosów po 20 sztuk), 510 paczek papierosów marki F. po 20 sztuk papierosów, opakowania tekturowe z nadrukiem V. w łącznej ilości 213 sztuk (do badań pobrano i wysłano 3 opakowania), opakowania tekturowe z nadrukiem M. w łącznej ilości 500 sztuk (do badań pobrano i w ich toku zniszczono 3 opakowania), zapisane pod numerami (...) - (...) w wykazie nr 1/756/14 przechowywanych w depozycie (...) Biura (...) w O. oraz zarządził ich zniszczenie, kartki z odręcznymi zapiskami zarejestrowane pod numerami (...) - (...) pozostawił w aktach sprawy.

IV. na mocy art. 113§1 kks w zw. z art.627 kpk zasądził od oskarżonego koszty sądowe oraz zwolnił od opłat na rzecz Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżony H. S. i zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze, na podstawie art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny w wysokości 400 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki grzywny na kwotę 70 zł.

Podnosząc powyższy zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie mu łagodniejszej kary, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w odpowiedzi na apelację wniósł o nieuwzględnienie środka odwoławczego i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wywiedziona przez oskarżonego H. S. apelacja jako niezasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Przytoczone w niej argumenty dla poparcia prezentowanego stanowiska, mające uzasadniać rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny, były całkowicie chybione i stąd nie mogły się ostać w świetle zebranych w sprawie dowodów.

W pierwszej kolejności podnieść należy, iż Sąd I instancji przeprowadził w przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe w sposób niezbędny, które następnie poddał rzetelnej analizie i na tej podstawie wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego H. S. w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa skarbowego, subsumcji prawnej jego zachowania pod wskazane przepisy prawne, jak i w konsekwencji rodzaju i wymiaru orzeczonej kary. Przedmiotem rozważań były nie tylko dowody obciążające oskarżonego, ale również wszelkie dowody im przeciwne, a wszystkie one zostały ocenione w zgodzie z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Wyprowadzone zatem na tej podstawie stanowisko Sądu Rejonowego korzysta z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k w z w. z art. 113 § 1 kks

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na istotę zakresu kontroli odwoławczej. Mianowicie zgodnie z treścią art. 433 § 1 k.p.k. w z w. z art. 113 § 1 kks (w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. do dnia 14 kwietnia 2016r., mającym zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 1 kwietnia 2016r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw), Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, uwzględniając treść art. 447 § 1-3, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, art. 439 § 1, art. 440 i art. 455 kpk. O tym zatem, jakie są granice rozpoznania sprawy decyduje sama treść złożonego środka odwoławczego, która określa zakres zaskarżenia, czyli te składniki orzeczenia Sądu I instancji, które są przez skarżącego kwestionowane. Oskarżony zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w (...) w sprawie o sygn.. akt II K 619/15 z dnia 11 stycznia 2016r. w części dotyczącej orzeczenia o karze, nie kwestionując tym samym rozstrzygnięcia co do swojej winy. W tej sytuacji przekroczenie granic apelacji możliwe jest w oparciu o szczególne przepisy wskazane w ustawie, a są to art. 439 § 1 kpk, art. 440 k.p.k, art. 435 kpk i art. 455 kpk. Jedynie zatem przez pryzmat tych ostatnich przepisów sąd odwoławczy był uprawniony do kontroli zapadłego wobec oskarżonych wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie nie występują żadne z tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, enumeratywnie wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. ani też nie ma podstaw do uznania, że przypisanie oskarżonemu winy w takim zakresie jak uczyniono to w zaskarżonym wyroku, jest rozstrzygnięciem rażąco niesprawiedliwym w rozumieniu art. 440 k.p.k., jak również nie wystąpiły okoliczności określone w art. 435 kpk i art. 455 kpk w z w. z art. 113 §1 kks.

Ponownie należy zaznaczyć, że Sąd I instancji zgromadził kompletny materiał dowodowy pozwalający na ostateczne rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Zaprezentowane w pisemnych motywach wyroku analiza tego materiału oraz ocena poszczególnych środków dowodowych są w pełni przekonujące i jasno odpowiadają na pytanie dlaczego taki, a nie inny wyrok zapadł. W szczególności sąd meriti poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, opierając się w przeważającej mierze na dowodach bezpośrednich, obiektywnych, w tym na wyczerpujących wyjaśnieniach oskarżonego przyznającego się do winy, dokumentach m.in. w postaci protokołów przeszukań, opinii z zakresu badań chemicznych, a także dowodach rzeczowych. Reasumując, tej ocenie dowodów, utrzymanej w granicach gwarantowanych zasadą wyrażoną w art. 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, nie można zarzucić ani dowolności, ani błędów, czy też uchybień.

Podsumowując, Sąd Rejonowy na podstawie tak zgromadzonego i ocenionego materiału dowodowego wyprowadził całkowicie słuszne wnioski zarówno co do winy oskarżonego w zakresie popełnienia przypisanego mu przestępstwa skarbowego, kwalifikacji prawnej czynu, jak i w konsekwencji rodzaju i wymiaru orzeczonych kar.

Odnosząc się natomiast do istoty zarzutu, zawartego w apelacji oskarżonego, a dotyczącego rażąco niewspółmierności kary, wyrażającej się w zbyt surowym jego potraktowaniu w wyniku nieuprawnionego, zdaniem skarżącego, wymierzenia kary pozbawienia wolności w wymiarze aż 6 miesięcy oraz kary 400 stawek dziennych grzywny przy

ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 70 zł. (28 000 zł), za tego rodzaju czyn, to należy uznać, że zaprezentowane przez apelującego stanowisko, iż tak ukształtowana kara nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa skarbowego, jego zachowania przed i po popełnieniu przedmiotowego czynu oraz nie realizuje wymogów prewencji indywidualnej i generalnej, jest całkowicie bezzasadne.

Zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, autor apelacji rażącej niewspółmierności kary dopatruje się w niezasadnym - jego zdaniem - wymierzeniu kary pozbawienia wolności w wymiarze aż 6 miesięcy i kary 400 stawek dziennych grzywny po 70 zł. każda, któremu to rozstrzygnięciu sprzeciwiać się ma prawidłowa ocena stopnia społecznej szkodliwości przypisanego sprawcy czynu, wynikająca – jego zdaniem - z „niewielkiego rozmiaru ujemnych następstw”, a także w tym, iż dopuścił się on tego występku nie będąc uprzednio karany, przyznał się do winy i wyraził skruchę.

Dokonując analizy środka odwoławczego w tym zakresie można stwierdzić, że polemika skarżącego ze stanowiskiem Sądu I instancji nie została oparta na pominięciu przez ten sąd meriti istotnych okoliczności, mających zasadniczy wpływ na wymiar kary, lecz na odmiennym potraktowaniu tych samych okoliczności, których właściwa ocena winna prowadzić do wniosku, że wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat i oddanie go w tym czasie pod dozór kuratora oraz wymierzenie mu kary 400 stawek dziennych grzywny po 70 zł. każda - jest obciążone rażącą niewspółmiernością w sensie surowości.

Wskazać w tym miejscu należy, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi jedynie wówczas gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 12 kks i art. 13 kks. Stwierdzić także należy, iż nie chodzi tu o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary ale o różnice tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać byłoby można – również w potocznym tego słowa znaczeniu – „rażąco” niewspółmierną, tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować (OSNPG 1974/3-4/51; OSNPK 1995/6/18). W praktycznym ujęciu niewspółmierność kary w stopniu „rażącym”, tj. uprawniającym sąd odwoławczy do ingerencji w orzeczenie karne można zdefiniować negatywnie, to znaczy, że taka niewspółmierność nie zachodzi, gdy Sąd I instancji uwzględnił wszystkie istotne okoliczności, wiążące się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, inaczej ujmując, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego ustawową zasadę sądowego wymiaru kary (art. 12 kks i art. 13 kks) nie zostały przekroczone w kontekście wymagań, wynikających z ustawowych dyrektyw wymiaru kary (por. wyrok SN z dnia 8.07.1982r. Rw 542/82, OSNKW 1982/12/90).

Słowem niewspółmierność zachodzi wtedy, gdy orzeczona kara za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów wychowawczych i zapobiegawczych (vide wyroki SN z dn. 30.11.1990r., WR 363 / 90, OSNKW 1991, Nr 7-9, poz. 39, z dn. 02.02.1995r., II KRN 198 / 94, OSP 1995, Nr 6, poz. 18, wyrok SA w Poznaniu z dn. 06.04.1995r., II AKr 113/95, Prok. i Pr. 1995/11-12/30).

Sytuacja taka, zdaniem Sądu Odwoławczego, w przedmiotowej sprawie jednak nie zachodzi, a tym samym apelacja oskarżonego okazała się nieskuteczna.

Godzi się w tym miejscu przypomnieć, że w myśl art. 12 § 2 kks Sąd wymierza karę, środek karny lub środek według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by ich dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, środek karny, lub inny Sąd uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie

się po jego popełnieniu, a zwłaszcza gdy czynił starania o zapobieżenie uszczupleniu należności publicznoprawnej lub o jej późniejsze wyrównanie (art. 13 § 1 kks).

Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych organizujących społeczeństwo, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących. Orzeczona kara winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. Chodzi o to, aby ugruntować świadomość, że kto w przestępny sposób narusza dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany. Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie jej funkcji odstraszającej, jak i w zakresie kształtowania społecznie pożądanych postaw. Nawet bowiem osoby skazane należy wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa.

W poddanej kontroli sprawie nie budzi jakichkolwiek zastrzeżeń wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z zastosowaniem środka probacyjnego i kary grzywny albowiem rozpoznając sprawę Sąd I Instancji w pisemnych motywach wyroku wskazał jakie okoliczności potraktował w stosunku do niego obciążająco oraz jakich dopatrył się okoliczności łagodzących i czym kierował się wymierzając sprawcy za przypisane mu przestępstwo skarbowe karę 6 miesięcy miesiąca pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i karę 400 stawek dziennych grzywny po 70 każda.

Przede wszystkim, wbrew wywodom apelującego, sąd meriti respektując powyższe zalecenia, dokonał prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, słusznie uznając, iż jest on znaczny. Ocena ta jest jak najbardziej prawidłowa i zasługuje na pełną aprobatę, gdyż w odpowiedni sposób uwzględniła elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 53 § 7 kks. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 70 zł. każda stawka, prawidłowo zaakcentował jako okoliczności obciążające dużą wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej, działanie oskarżonego w warunkach nadzwyczajnie obostrzających karę (art. 37 § 1 pkt 1 kpk) oraz motywację sprawy, który dążył do osiągnięcia łatwego i szybkiego zysku. W tym miejscu należy podkreślić, że jedynie w kategoriach nieporozumienia należy potraktować kluczowy argument przytoczony w apelacji na poparcie sformułowanego zarzutu, iż jakoby kara „nie uwzględnia przede wszystkim niewielkiego rozmiaru ujemnych następstw czynu zabronionego ...”, w sytuacji gdy oskarżony swoim przestępnym zachowaniem uszczuplił należności publicznoprawne w kwocie 1 421 330 zł. z tytułu podatku akcyzowego, w kwocie 310 622 zł. z tytułu podatku VA i w kwocie 51 353 zł. z tytułu cła.

Sąd I instancji badał także, czy po stronie oskarżonego wystąpiły okoliczności mające wpływ na jego łagodniejsze potraktowanie (uprzednia niekaralność, przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy) i nadał im stosowną wagę, o czym świadczy fakt wymierzenia mu kary pozbawienia wolności (6 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), jak i grzywny (400 stawek dziennych po 70 zł) w wymiarze znacznie odbiegającej od górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę (art. 38 § 1 pkt 3 kks – sąd mógł wymierzyć karę do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz do 1080 stawek dziennych),

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, iż Sąd Rejonowy, w pełni zastosował się także do dyrektyw wymiaru kary grzywny, określonych w art. 23 kks, a przede wszystkim do tych, które odnoszą się dokonania właściwej oceny sytuacji osobistej, rodzinnej i finansowej oskarżonego.

W tym miejscu należy przypomnieć, że przepis § 3 art. 23 kks określa zasady ustalania wysokości stawki grzywny. Przyjmuje on inne rozwiązanie niż nierecyrowany tu art. 33 § 3 kk, wedle którego stawka ta nie może być niższa niż 10 złotych i wyższa niż 2000 złotych. W kodeksie karnym skarbowym dolną granicę jednej stawki ustalono na 1/30 minimalnego wynagrodzenia, górną zaś na 400-krotność tej części (tj. 1/30 minimalnego wynagrodzenia).

W przyjętym przez kks systemie wymiar grzywny następuje w dwóch etapach. Najpierw sąd określa liczbę stawek dziennych grzywny, kierując się ogólnymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 12 kks i 13 kks, tzn. oceną stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu i winy sprawcy oraz potrzebami w

zakresie indywidualnoprewencyjnego i ogólnoprewencyjnego oddziaływania kary, przy czym powinien uwzględnić okoliczności wskazane w art. 12 kks i 13 kks. W drugim etapie procesu orzekania sąd ustala wysokość jednej stawki dziennej grzywny, zgodnie ze wskazaniami określonymi w art. 23 § 3 kks. Ustalając wysokość stawki, sąd ma zatem obowiązek uwzględnić dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Na tym etapie sąd musi brać pod uwagę okoliczności dotyczące danego sprawcy, obrazujące jego indywidualne i aktualne zdolności płatnicze, uwzględniając wymienione w art. 23 § 3 kks okoliczności.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy właściwie ocenił okoliczności mające wpływ na zarówno na liczbę jak i na wymiar jednej stawki dziennej grzywny orzeczonej wobec oskarżonego H. S. za przedmiotowy czyn.

Przede wszystkim, jak zasygnalizowano to we wcześniejszych akapitach niniejszego uzasadnienia, sąd meriti respektując powyższe zalecenia, dokonał prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, słusznie uznając, iż jest on znaczny. Ocena ta jest jak najbardziej uprawniona, gdyż w odpowiedni sposób uwzględnia elementy, o których mowa w definicji legalnej z art. 53 § 7 kks. Ponownie należy wskazać, że Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę grzywny w wysokości 400 stawek dziennych prawidłowo zaakcentował jako okoliczności obciążające dużą wartość uszczuplonej należności publicznoprawnej, działanie oskarżonego w warunkach nadzwyczajnie obostrzających karę (art. 37 § 1 pkt 1 kpk) oraz motywację sprawy, który dążył do osiągnięcia łatwego i szybkiego zysku, zaś jako okoliczność łagodzącą dotychczasową niekaralność oskarżonego, przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy.

Podobnie ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 70 złotych, sąd orzekający, wywiązując się z powyższych obowiązków, należycie uwzględnił dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe oraz jego możliwości zarobkowe. Takie ujawnione okoliczności, jak z jednej strony osiąganie przez oskarżonego dochodu z pracy zarobkowej (ok. 2300 zł), czy posiadanie dwóch samochodów, z drugiej strony zaś konieczność utrzymania rodziny, uprawniały Sąd Rejonowy do poczynienia ustaleń wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 70 zł, tj, prawie w dolnej granicy ustawowego zagrożenia (1/30 minimalnego wynagrodzenia w chwili czynu w 2014r wynosiła 56 zł.). Na marginesie należy zauważyć, że oskarżony pomimo tylko takich ujawnionych dochodów, zgromadził środki na zakup zabezpieczonych w sprawie papierosów i alkoholu oraz dysponował oszczędnościami w gotówce w kwocie 15 100 zł., które to pieniądze stanowią przedmiot poręczenia majątkowe i można je przeznaczyć na pokrycie części orzeczonej grzywny.

Po dokonaniu analizy wszystkich okoliczności sprawy należało wyprowadzić wniosek, że postulat autora skargi o obniżenie wymiaru kary pozbawienia wolności i grzywny, był całkowicie nieuprawniony i nie poparty przekonującą argumentacją.

Sąd Rejonowy zatem właściwie dostosował karę do zapobiegawczego i wychowawczego oddziaływania na sprawcę.

Konkludując stwierdzić należy, iż wymierzona oskarżonemu kara jest jak najbardziej sprawiedliwe, uwzględniające zarazem wszystkie dyrektywy wymiaru kary, o których mowa w art. 12 kks i 13 kks. W ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowana represja karna stwarza realne możliwości osiągnięcia korzystnych efektów poprawczych w zachowaniu oskarżonego. Powinna ona zarazem wywołać w świadomości oskarżonego przeświadczenie o nieuchronności kary oraz wyrobić poczucie odpowiedzialności i poszanowania prawa. Poza tym kara w tym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw. Wymierzona oskarżonemu kara stanowi konieczną, a zarazem adekwatną do stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu represję karną za popełnione przestępstwo i z tych powodów cele kary zarówno zapobiegawcze jak i wychowawcze zostaną zrealizowane.

Z tych wszystkich powodów, Sąd Okręgowy nie stwierdził w zaskarżonym wyroku zarzucanego mu przez oskarżonego uchybienia rażącej niewspółmierności orzeczonej kary.

Mając powyższe na uwadze sąd odwoławczy na mocy art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok jako w pełni słuszny i trafny.

Uwzględniając konieczność uiszczenia przez oskarżonego grzywny, na mocy art. 113 § 1 kks w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 624 §1 kpk i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, sąd odwoławczy zwolnił go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.